

Jerry Herman musicalje, mellyel Barbra Streisand világsikert ért el, jutalomjáték. Jerry Herman musicalje, mellyel Barbra Streisand világsikert ért el, jutalomjáték. Se több, se kevesebb

A második, A házasságközvetítő tetszett meg Jerry Herman zeneszerzőnek, aki Az örült nők ketrecét is jegyzi, s megszületett a Hello, Dolly című musical, amely 1964-ben került közönség elé, s ha akad tenyeres-talpas, énekelni is jól tudó színésznő, akkor a mai napig biztos kasszasiker.

Bár a hatvanas években állítólag el voltunk zárva a külvilágtól, s főleg a fejlett Nyugattól, a valós értékek valahogy mégiscsak átszivárogtak a kitűnően őrzött országhatárokon. (Azóta sajnos az összes szemetet is csöstül megkaptuk.) A darab ősbemutatója 1964-ben volt a St. James Színházban New York-ban, s az első Dollyt Carol Channingnak hívták. Mégsem ő ér el vele világsikert, hanem néhány évvel később Barbra Streisand, aki abban az esztendőben futott be a Funny Girllel, s 1969-ben Gene Kelly irányításával filmen is eljátszhatja Dollyt Walter Matthau partnereként. A darab 11 Tony-díjat kap, s ezt a rekordot csak 2001-ben múlja felül a Producerek, amelynek magyar nyelvű bemutatója tavasszal lesz a budapesti Madách Színházban, Szirtes Tamás rendezésében. A St. James Theatre-ben olyan színésznők is színpadra léphetnek a minden hájjal megkent, furfangos és mégis szeretnivaló Dolly szerepében, mint Ginger Rogers, Martha Ray és Bibi Osterwald. Nos, alig két évet kell várni rá, a darab megérkezik Pozsonyba is, ahol Gizela Veclová viszi sikerre. Budapesten pedig Psota Irén, később Röck Marika, Hernádi Judit és Galambos Erzsébet jutalomjátéka. S ezen a szón van most a hangsúly, ugyanis a Hello, Dolly egyértelműen jutalomjáték. Se több, se kevesebb. A darab cselekménye ugyanis rém szegényes, a figurák kidolgozatlanok, így, ha van Dollynak alkalmas színésznő, akkor a siker garantált, ha nincs, akkor kínos a dolog. A 2006-os pozsonyi bemutató ennek a keveréke. A címszereplő ugyanis igazi sztár, méghozzá Csehországból importálva. S mielőtt továbblépnénk, álljunk meg egy szóra. Amikor Csehszlovákia néhány sikerhajhász politikusnak köszönhetően szerencsétlenül széthullott, a nagy örömmámorban még a reklámokat és a jól ismert mesesorozatokat is lefordították szlovákra. Eltelt tizenhárom év, ma már átjárhatóbbak a határok, mint a szétválás előtt, s a szlovák és a cseh színészek is felváltva játszanak Prágában és Pozsonyban. Mégis, mintha egyre erőteljesebb lenne a cseh hegemonia. A Nová scénán csehül játsszák szlovák színészek Daniel Landa musicaljét, a Krysaot, de csehül megy a Kleopátra is, s most a Dolly szerepére szerződött sztár is csehül játszik, de a szlovák partnerei szintén keverik a cseh és a szlovák nyelvet.

Akit ilyen hosszasan felkonferáltam, az nem más, mint a cseh könnyűzene állócsillaga, Helena Vondráčková. S itt kezdődnek a bajaim is. A történet egy minden hájjal megkent házasságközvetítőről szól, akit mintha a Hegedűs a háztetőn Jentéjéből és Kálmán Imre bárénekesnőből Csárdáskirálynővé avanszált Cecíliájából gyúrtak volna össze. Ez a Dolly ugyanis nemcsak másokat boronál össze, de azért is mindent megtesz, hogy önmaga is horogra akadjon. Helena Vondráčková nem hazudtolja meg önmagát, remekül énekel, ért a revüelemekhez, tudja, hogyan kell megbolondítani még ebben a korban is a férfiszíveket, de nem színésznő. Dollyja színtelen, szagtalan, emészthetetlen, kizárólag arisztokrata vonásokkal bír. Lemos ugyan mindenkit a színpadról, ami ebben az előadásban azért nemcsak az ő hibája, hanem az átlagos színészi színvonalat is alulmúló partnereké, de a csoda csak egy-egy pillanatra születik meg. Ilyen a második rész központi jelenete, amikor bevonul a mulatóba, s elénekli a címadó slágert, és egy-egy

bravúrosan megkomponált koreográfia az első részben (©árka Ondri1ová munkája). A többi közreműködő nem igazán érdemes arra, hogy felsoroljuk őket, bár az, hogy az előadás nem működik, leginkább Milan Lasica „érdeme”, aki könnyedén (el)bánt ezzel a rendezésével, s hagyta, hogy szétfolyják az egész a kezei között. Örömtelen és hangulattalan a díszlet (kivéve a kék színű, kerekeken mozgó padokat, amelyek egy pillanatra életet lehelnek az előadásba), éppen csak asszisztálnak a színésztársak, se az elcsábításra kieszemelt Horace Vandergelder (Andy Hryc), se az ifjú párok nem tudnak túllépni sablonmivoltukon, s különösen fájó az előadás második része, ahol már dramaturgiai bakik is tarkítják a Nová scéna produkcióját. Az előadás helyel-közel átcsap paródiába, megfosztva a szereplőket megérdemelt sorsuk kiteljesedésétől, s ebben a rendező mellett a több mint bugyuta koreográfia is ludas.

Akik szeretik Helena Vondráekovát, nézzék meg az előadást (persze, ha eltalálják, hogy mikor játszik, hiszen hármass szereposztásban adják Dollyt és Horace Vandergeldert is), de aki a régi Dolly-élményeit akarja feltámasztani, az messziről kerülje el Milan Lasica hanyag, összezsapott rendezését, amely nem méltó se a címszereplő cseh sztárhoz, se magához a rendezőhöz.

JUHÁSZ DÓSA JÁNOS